

ת"ד 3098/07/11 - מדינת ישראל נגד דוד דאבוש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

30 מרץ 2015

ת"ד 3098-07-11 מדינת ישראל נ' דאבוש

בפני כבוד השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד דאבוש

הנאשם

החלטה

עם סיום פרשת התביעה העלה הנאשם טענה כי אין להשיב לאשמה, וזאת על סמך סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן-**חוק סדר הדין הפלילי**).

הנאשם הועמד לדין בגין אי ציות לתמרור ב-2, וכן נהיגה בקלות ראש, כל זאת תוך גרם חבלה של ממש להולכת רגל, רוזליה וורצל ז"ל, ילידת 1924 (להלן-**הולכת הרגל**). יובהר כי הולכת הרגל נפטרה לאחר התאונה, וללא קשר אליה.

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 5.8.10, סמוך לשעה 08:30, נהג הנאשם ברכב משא עם מנוף מ.ר. 6247963 (להלן-**המשאית**), ברחוב השלושה בבני ברק, מכיוון מזרח למערב, ופנה שמאלה לרחוב הרב ש"ך, בניגוד לשני תמרורי "**אין כניסה**" המוצבים בשני צידי הדרך, בכניסה לרחוב הרב ש"ך. אותה שעה, החלה לחצות את הכביש ברחוב הרב ש"ך הולכת הרגל, מכיוון מערב למזרח, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, והגיעה סמוך לקו כלי הרכב החונים. הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, המשיך בנסיעה נגד כיוון הנסיעה המותר, על אף התנועה שהגיעה ממולו, אשר נסעה בכיוון הנסיעה המותר, לא הבחין בהולכת הרגל, פגע בה והפילה לכביש.

כתוצאה מהתאונה, הולכת הרגל נחבלה חבלה של ממש בפלג גופה הימני, ובפרט שבר בעצם הירך מצד ימין, ואושפזה בבית החולים למשך שלושה שבועות.

לאחר אירוע התאונה הנאשם עצר את נסיעתו, ועל פי חומר הראיות הזיז את המשאית עוד טרם הגיעו כוחות המשטרה לזירה, ובפרט בוחן התנועה, איגור פרס (להלן-**בוחן התנועה**).

בהודעתו אישר הנאשם כי פנה שמאלה, אך לטענתו לא הבחין בתמרור האוסר את הכניסה לרחוב הרב ש"ך. לאחר שנסע כעשרים מטרים מהצומת, הבחין בהולכת הרגל. תחילה ציין הנאשם כי הולכת הרגל עמדה, אך לאחר מכן טען כי הלכה לעבר המשאית. הנאשם טען כי נסע במהירות של 30 קמ"ש, במרחק של 70 - 80 ס"מ מהולכת הרגל. הנאשם

הבחין ברכב שנסע ממולו ברחוב הרב ש"ך, בכיוון הנסיעה המותר, אך לטענתו עדיין לא סטה ימינה על מנת לפנות לו את הדרך. כשהסתכל במראה הימנית, הבחין כי הולכת הרגל שרועה על הכביש, הוא עצר את המשאית וניגש לסייע לה, ולאחר פינוייה של הולכת הרגל לבית החולים, הזיז את המשאית. לדבריו, אין הוא יודע אם פגע בהולכת הרגל, ואף לא הרגיש שפגע בה. הוא אישר כי בשעת התאונה עדיין לא חלף על פני הולכת הרגל.

בוחן התנועה גבה הודעה מהולכת הרגל בבית החולים. בהודעתה מסרה הולכת הרגל כי עמדה על הכביש, סמוך לרכבים שחנו בצד הדרך, והמתינה שהכביש יתפנה, על מנת לחצות את הכביש. לפתע קיבלה מכה בצד שמאל מרכב גדול, וכתוצאה מכך נפלה על הכביש. הולכת הרגל הסבירה כי היא מתגוררת ברחוב הרב ש"ך, ולכן יודעת שרכבים מגיעים רק מצד ימין ולא מצד שמאל, ואילו הרכב שפגע בה הגיע מצד שמאל, ואין היא יודעת איזה חלק של הרכב פגע בה.

בדוח הבוחן צוין כי ניתן להבחין היטב בשני תמרורי ב-2 המוצבים בכניסה לרחוב הרב ש"ך. מהצילומים שצילם הבוחן עולה כי בכיוון נסיעתו של הנאשם שורטטו חיצים על הכביש, המורים כי ניתן להמשיך בנסיעה ישר או לפנות ימינה (אך לא שמאלה). בוחן התנועה הסביר בעדותו כי לא איתר נזק בדופן ימין של המשאית שמצביע על מגע בין המשאית לבין הולכת הרגל. עם זאת, לא תמיד יימצא נזק באירוע מסוג זה, ייתכן כי המשאית פגעה קלות בהולכת רגל, ולכן לא נותר כל נזק על גבי המשאית (פרוט' עמ' 4 שורות 32-30, עמ' 5 שורות 4-1).

הולכת הרגל נפטרה בעת ניהול ההוכחות בתיק זה, ועל מנת להגיש את הודעתה זומן לעדות בשנית בוחן התנועה וכן זומן בנה של הולכת הרגל שנכח בעת גביית ההודעה, ואף חתם עליה. הבוחן טען כי תקשר בעברית עם הולכת הרגל, וכי בנה לא התערב בחקירה, אך בהמשך חקירתו הנגדית אישר כי אינו זוכר את מהלך החקירה ואינו יודע אם הניסוח כולו היה של הולכת הרגל. בנה של הולכת הרגל מסר בעדותו כי לא התערב בחקירתה של אמו. לדבריו, אמו ידעה עברית היטב, ותקשרה עמו רק בשפה העברית. ייתכן שבשיחה עם אדם זר לצורך מסמך רשמי, השתמשה בלשון גבוהה יותר (פרוט' עמ' 29, שורות 25-23). הבן הוסיף כי גם חודשים מאוחר יותר, אמו המשיכה וסיפרה כי רכב נסע לאחור ופגע בה. בחקירתו החוזרת אישר הבן כי בעת השיחה עם הבוחן אמו תיארה את אופן התרחשות התאונה, הוא עצמו הקשיב לשיחה, אך לא נטל בה חלק פעיל.

בנוסף, העיד השוטר דורון בסטיקר (להלן-**השוטר**) אשר באמצעותו הוגש דוח פעולה משטרת, לפיו השוטר הגיע לזירה בשעה 09:02. רובו ככולו של הדוח הוקלד במוקד המשטרה. השוטר הסביר בעדותו כי הרישום בדוח לפיו: "**משאית נסעה באין כניסה ופגעה בהולכת רגל**", נרשם על ידי המוקדנית על פי דיווח שמסר לה בשעה 09:05:59, לאחר שהגיע לזירה ודיווח על האירוע לבוחני התנועה.

בא כוח הנאשם טען כי על פי עדות הבוחן לא נמצא במשאית נזק שיש בו כדי להעיד על פגיעה בהולכת הרגל. בהודעתה של הולכת הרגל לא פורט מה סוג הרכב שפגע בה, לא צוין מה היה כיוון חצייתה את הכביש, ומהיכן הגיע הרכב שפגע בה. לא די בכך שנאמר בהודעה כי הרכב היה גדול. בנה של הולכת הרגל מסר גרסה שונה לפיה אמו טענה עוד חודשים לאחר האירוע כי רכב שנסע לאחור פגע בה. גרסתו זו של הבן אינה מתיישבת עם חומר הראיות בתיק. השוטר הגיש דוח משטרה שהוא עצמו לא רשם, והחלק שנמסר מפיו, לדבריו, אינו מוסיף דבר. הנאשם טען בהודעתו כי היה רכב נוסף בזירה, ועל המאשימה מוטל להוכיח מהו הרכב שפגע בפועל בהולכת הרגל. לפיכך נטען כי

אין בדל של ראייה הקושר את הנאשם לאירוע התאונה.

באת כוח המאשימה השיבה כי אין חולק בדבר כניסתה של המשאית לרחוב שהכניסה אליו אסורה, ומצילומי הבוחן עולה כי הרחוב צר וחד סטרי. מהצילומים אף עולה כי הנאשם נהג במשאית גדולה, ולכן רוב רוחבו של הכביש נחסם על ידי המשאית. הולכת הרגל מסרה שרכב גדול פגע בה מצד שמאל בעת שעמדה סמוך לרכבים שחנו בצד הדרך. למרות שלא הבינה בתמרורים, מסרה בהודעתה כי ידעה שהרכבים באים מצד ימין ולא מצד שמאל. הנאשם הגיע משמאלה, ומהודעתו עולה כי הבחין ברכב שהגיע ממולו, הנוסע בכיוון הנסיעה המותר ברחוב הרב ש"ך, ולכן התכוון לסטות ימינה. הדו"ח המשטרתי שהוגש באמצעות השוטר בא ללמד כי האירוע רשום במוקד המשטרתי כתאונה בין משאית להולכת רגל, וטופל על ידי השוטר, אשר הגיע לזירה סמוך לאחר התאונה.

דין והכרעה:

הטענה כי אין להשיב לאשמה תתקבל אם אין בראיות התביעה אפילו "הוכחה לכאורה". משמעות המושג "ראיות לכאורה" בהקשר זה שונה ממשמעות מושג זה לצורך מעצר או פסילה עד לתום ההליכים. לצורך הטענה כי אין להשיב לאשמה די בראיות דלות ובסיסיות שמשקלן אינו רלוונטי. (ראה, **סדר הדין הפלילי, יעקב קדמי, מהדורה מעודכנת - תשס"ט (2009) חלק שני, עמ' 1444-1448**). עוד נאמר שם כי **"הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי, גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הללו"** (ראה קדמי, עמ' 1447).

זאת ועוד, הכלל הוא כי הטענה אין להשיב לאשמה מתייחסת עקרונית לכל עבירה שניתן להרשיע בה בשל האירוע נשוא האישום, ולכן גם כאשר אין ראיות מספיקות להרשיע בעבירה הנקובה בכתב האישום, די בראיות שיש בהן כדי להביא להרשעה בעבירה פחותה ממנה על מנת לדחות את הטענה כי אין להשיב לאשמה (ראה קדמי, שם, עמ' 1449).

בנוסף, כאשר ראיות התביעה הן נסיבתיות, דומה שיש לדחות את הטענה ככל שיש בראיות שהובאו כדי לסבך את הנאשם בעבירות המיוחסות לו (קדמי, עמ' 1449).

מחומר הראיות עולה גרסה ברורה בדבר מקום עמידתה וכיוון חצייתה של הולכת הרגל. הבוחן סימן זאת בתרשים שערך, ולא נחקר על כך בחקירתו הנגדית. זאת ועוד, בהודעתו מסר הנאשם כי הולכת הרגל עמדה בצד ימין של הכביש, והוסיף כי כשהסתכל במראה הימנית ראה כי היא שרועה על הכביש. הוא אף מסר כי טרם סטה ימינה, ולכן, כך ניתן להבין, אינו משוכנע שפגע בה.

האמור בהודעתה של הולכת הרגל כי הסתכלה ימינה ולא שמאלה, היות ורכבים אמורים להגיע אך מצד ימין, מתיישב באופן מלא עם הטענה כי עמדה בצד ימין של הכביש.

הולכת הרגל מסרה כי נפגעה מצד שמאל מרכב גדול, וזו גם הסיבה, ככל הנראה כי נפלה על צד ימין של גופה. אין

טענה כי באירוע היה מעורב רכב אחר שנסע נגד כיוון הנסיעה המותר, ולכן הגיע משמאלה של הולכת הרגל.

זאת ועוד, הנאשם מסר כי נסע סמוך מאד להולכת הרגל, במרחק של 70-80 ס"מ ממנה, וכי בשעת התאונה טרם חלף על פניה. ברי, כי במרווח הצר שבין המשאית לבין הולכת הרגל, לא נסע רכב אחר כלשהו.

המסקנה היא כי במקרה דנן קיימות די ראיות התומכות בגרסת התביעה באשר לאופן אירוע התאונה. על כך יש להוסיף כי לכאורה בעת אירוע התאונה, תשומת ליבו של הנאשם הייתה מופנית לרכב אחר, שהגיע ממולו, ונסע בכיוון הנסיעה המותר, והוא נדרש לפנות את הדרך לאותו רכב.

אף אם בסופו של יום ייקבע כי אין די ראיות כדי לקבוע כי המשאית פגעה בהולכת הרגל, הרי הוצגה מסכת ראיות לכאורית שיש בה כדי לסבך את הנאשם בנהיגה רשלנית. בהודעתו מסר הנאשם כי הבחין שהולכת הרגל, החלה לחצות את הכביש לכיוון המשאית. הנאשם נסע סמוך מאד להולכת הרגל הקשישה, אך לא מצא לנכון לנקוט באמצעי זהירות כלשהם, הגם שנסע נגד כיוון הנסיעה, והגיע משמאלה של הולכת הרגל, באופן מפתיע ובלתי צפוי מבחינתה. נתונים אלה עולים מגרסתו של הנאשם עצמו, ומתיישבים עם האמור בהודעתה של הולכת הרגל.

דבריו של בנה של הולכת הרגל, לפיהם עוד חודשים מאוחר יותר סיפרה הולכת הרגל, כי רכב נסע אחורנית ופגע בה, אינם אלא בגדר עדות שמועה בכל הנוגע לנסיבות התאונה. מכל מקום, דברים אלה מעידים כי הולכת הרגל נפגעה על ידי רכב שלא נסע בכיוון הנסיעה הרגיל, אלא הגיע מכיוון בלתי צפוי. הולכת הרגל לא הבחינה ברכב לפני האירוע ולא ידעה מהו החלק ברכב שפגע בה, ולכן אין פסול בכך שחשבה שהרכב נסע לאחור, ולא הבינה כי למעשה מדובר ברכב שנסע ברחוב חד סטרי נגד כיוון הנסיעה המותר.

אף אם ייאמר כי יש בדברים אלה כדי להחליש את גרסת התביעה, הרי הכלל הוא כי אין בכך כדי להפחית מערכן הלכאורי של הראיות התומכות בגרסת התביעה.

לאחר כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ה, 30 מרץ 2015, במעמד באי כוח הצדדים.